01/09/2021

Αγαπημένα, καρτερικά ελληνικά ονόματα

/ Γνώμες

- Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη
  Δημάρχου Λευκονοίκου

Το μέγιστο λάθος των ιθυνόντων τότε, μετά τον ξεριζωμό μας, είναι ότι δεν κατάλαβαν ή δεν ήθελαν να βάλουν τους κατοίκους κάθε περιοχής να μένουν μαζί. Φαίνεται δεν συνέφερε η δημιουργία Νέας Κυθρέας, Νέας Λαπήθου, Νέου Καραβά, Νέου Λευκονοίκου, Νέας Ακανθούς, Νέας Λύσης, Νέας Αγκαστίνας, Νέας Άσσιας, Νέας Αιγιαλούσης...
«Χαίρετε Αμμόχωστος, Σαλαμίς, Έγκωμη...Σπαθαρικόν, Λευκόνοικον... κι άλλα καρτερικά ελληνικά ονόματα...».

Αυτά τα καρτερικά ελληνικά ονόματα, κατά τον ποιητή μας Κυριάκο Χαραλαμπίδη,

έχουμε χρέος ιερό να τα μεταδίδουμε στους νεότερους, να μην αφήσουμε να ξεχαστούν…Κάθε ένα από αυτά κρύβει και τον δικό του θησαυρό. Τη δική του Ιστορία και μικροϊστορία. Το δικό του μεγαλείο. Τη δική του αρχοντιά.
Το μέγα λάθος, κι ας το παραδεχτούν κάποιοι, είναι ότι μας έριξαν στους συνοικισμούς, ξένους μεταξύ ξένων. Ούτε συγγενή ούτε γείτονα ούτε χωριανό δεν είχαν κοντά τους οι περισσότεροι. Από αυτή την αβελτηρία, την αστοχασιά, την ελαφρόνοια των τότε ιθυνόντων, καταστράφηκε κάποιο κομμάτι της νέας γενιάς που μεγάλωσε στης προσφυγιάς τις στράτες. Σήμερα, δρέπουμε τους καρπούς εκείνης της απάθειας και της ασχετοσύνης πολλών, μην πω της εγκληματικής αμέλειας.

Αυτά παθαίνει ένα κράτος που δεν είναι ευνομούμενη πολιτεία. Που δεν επιλέγει πραγματικά τους άριστους των αρίστων, αλλά όσους είχαν και έχουν μεγαλύτερο μέσο. Οι μετριότητες προωθούν τις μετριότητες ή κάτω του μετρίου. Πώς να πάρουν τις άριστες αποφάσεις, όταν δεν έχουν τις στοιχειώδεις ικανότητες μυαλού; Όχι τα πτυχία που αγοράζονται. Όχι το περισπούδαστο ύφος και το δήθεν. Όχι τα ρούχα τα ακριβά και τα μεγαλεία! Όχι οι ίντριγκες και τα μαχαιρώματα πίσω από την πλάτη. Όχι αν έχεις μπάρμπα στην Κορώνη. Όχι… Μόνο να αποφασίζουν για τις ζωές των πολλών ελεύθεροι, σκεπτόμενοι άνθρωποι, με ανοιχτούς ορίζοντες, αυτοκαθοριζόμενοι, άνθρωποι per se, όπως έλεγαν και οι Λατίνοι και όχι φερέφωνα.
Αναντίλεκτα, εκείνο που χρειάζεται είναι παιδεία, καλλιέργεια, αγωγή, επιμέλεια ψυχής. Ανθρωπιστική, ουμανιστική παιδεία που να καλλιεργεί αξίες και αρχές, να διδάσκει ιδανικά και να εμπνέει στα ωραία και τα μεγάλα.

Τέτοιους ταγούς και οφφικιάλιους χρειαζόμασταν τότε. Με λογισμό και με όνειρο. Με όραμα. Με γνώση και ενσυναίσθηση. Με ευαισθησία. Ακριβοδίκαιους και τίμιους. Που να νοιάζονταν όχι πώς θα τακτοποιήσουν όπως-όπως το θέμα μας, αλλά θα νοιάζονταν για την ανακούφιση και την ευδοκίμησή μας. Για την ψυχική μας ηρεμία και την κοινωνική μας ζωή η οποία διακόπηκε βίαια.
Έπρεπε, λοιπόν, να συνεχιστεί η δομή των κοινοτήτων. Να αποκαταστήσουν τους ανθρώπους ανάλογα με τον τόπο καταγωγής τους. Θα αποφεύγονταν και πολλά προβλήματα, αλλά θα συνεχιζόταν και η ζωή μας πιο ομαλά, πιο όμορφα, πιο δημιουργικά. Θα αρμενίζαμε το πέλαγος των δοκιμασιών μαζί με γνώριμα πρόσωπα, με δικούς μας ανθρώπους, με συγγενείς, φίλους, γείτονές μας.

Κι έτσι, τα καρτερικά ελληνικά ονόματα των πόλεων, των χωριών και των κωμοπόλεών μας θα συνέχιζαν να ζουν και στη μετοικεσία μας.
Πώς θα ήθελα να ζω στο Νέο Λευκόνοικο, αντί στον κάθε άχρωμο συνοικισμό! Δεν σημαίνει ότι θα ξεχάσω το πραγματικό Λευκόνοικο! Ίσα-ίσα που θα το θύμιζε σε

όλους τους άλλους, γιατί εμείς δεν ξεχνάμε τον τόπο μας. Δεν είναι δυνατόν να τον ξεχάσουμε. Εμείς τον κουβαλάμε μέσα μας στον ύπνο και στον ξύπνιο μας. Ομορφαίνει τα όνειρά μας και διαποτίζει με θλίψη και νοσταλγία τις μέρες μας.

Αγαπημένα, καρτερικά ελληνικά ονόματα. Τα ονόματα της γενέθλιας γης μας!